

1. *Jak se Jujdásek a Hejásek zabydleli na mezi*

Je jedna mez, na té mezi bez, pod tím bezem domeček a v tom domečku malé, kulaté, černobíle strakaté stvoření. Králíček Jujdásek.

Proč zrovna Jujdásek?

Protože je nejen malý, kulatý a strakatý, jako stvořený pro pohlázení. Je taky náramně spokojený. Už jak se narodil, jeho králíčí tatínek řekl:

„No ne, maminko! To máme pěkné králíčátko. A uši, jak koukám, mu vysloveně sluší!“

Uši měl Jujdásek tehdy jako jasmínové lupínky, ale neuteklo jim ani ň, zvláště když se týkalo jeho.

„Ani velký, ani malý, roztomilý strakáček,“ chválila maminka malé skornic.

Kutálelo se kolem ní, žďuchalo ji černobílým nosem a zjevně se mělo k světu.

„Juch!“ radovalo se králíčátko, „jujda!“

A to mu zůstalo.

Dobrá nálada taky.

Jen si poslechněte:

„To pěkně vypadám! Ani velký, ani malý, roztomile strakatý. A uši mi vysloveně sluší. To koukáte! Jupí!“

A to už jsme v čase, kdy si Jujdásek odhopkal svou cestu od maminky a tatínka na mez pod bez a postavil si tam domeček.

Dal si s ním práci, ať je obydlí jaksepatří. Na jeden králičí skok sem, na druhý tam a vysoké právě tak akorát, aby při tom hop sem, hop tam neškrtal ušima o strop. A když, tak jenom při zvlášť podařeném výskoku. Není přece žádné králičí ořezávátko, ale šikovný králiček, který dosáhne až ke stropu, jestli si zamane.

Taky si aspoň sedmkrát denně tu radost dopřeje. Odrazí se, jak nejlíp může, strop ho zašimrá na levém, maličko delším uchu a domečkem se ozývá veselé:

„Jupí! Jujda! Joj!“

Mez, co je na ní bez, má dva konce. Jak tak meze mívají. Na tom druhém je les. Pod lesem domeček, v tom domečku dlouhé, jako šindel hubené stvoření se srstí v barvě podzimní trávy. Zajíček Hejásek.

Proč zrovna Hejásek?

Protože je nejen dlouhý, štíhlý, se srstí v barvě podzimní trávy, jako stvořený pro pohlazení. Je taky náramně spokojený. Už jak se narodil, maminka zaječice řekla:

„Ale ano, tatínku zajíci! To máme pěkné zaječátko! V odstínu podzimní trávy. A uši mu, koukám, vysloveně sluší!“

Uši měl tenkrát Hejásek jako lístky jitrocele, ale neuteklo jim ani fň, zvláště pokud se týkalo jeho.

„Ani velký, ani malý, roztomile jednobarevný,“ souhlasil tatínek. A s pýchou pohlížel na drobečka, který se pilně batolil kolem mámy.

„Hehe!“ radovalo se zaječátko, „hejahej!“

A to mu zůstalo.

Dobrá nálada taky.

Jen si poslechněte:

„To pěkně vypadám! Ani velký, ani malý, roztomile jednobarevný. A uši mi vysloveně sluší. Říká to každý, kdo se na mě koukne. Hejahej! Hop!“

Ale to už jsme na naší mezi s dvěma konci. Za mezí je les, pod kořeny krajní borovice domeček, a teď hádejte čím. Ano, Hejáská. Postavil si ho, když přišel čas, aby odhopkal od maminky a tatínka.

Hejásek si na svém domku dal záležet. Postavil ho právě tak dlouhý a vysoký, aby při zaječím hop sem, hop tam nebrzdil o stěnu, a při zvlášť podařeném skoku pošimral ušima strop. To mu bylo dobře. Připadal si jako úplně správný zajíc, ani přerostlý, ani za groš kudla, prostě akorát.